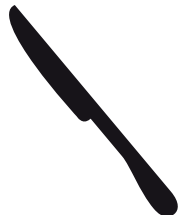

Penny Mirrenová

**Nikdy
není
pozdě**

ARGO

Penny Mirrenová

Nikdy není pozdě

Z anglického originálu *The Unretirement*, vydaného nakladatelstvím Avon/HarperCollins Publishers v Londýně roku 2024, přeložila Eva Klimentová. Přebal navrhla a graficky upravila Helena Neubertová.

Jazyková redakce Tereza Janků.

Odpovědná redaktorka Markéta Šnoblová Nová.

Korektury Mirka Jarotková.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3, www.argo.cz, roku 2026 jako svou 5950. publikaci.

Sazba Karel Koutský.

Vytiskla tiskárna Finidr.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4848-0

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: V zahradě 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Prolog

Přede dvěma lety

V den, kdy všechno bylo dojemně „naposled“, Maggie poněkud překvapilo, že ji hned za dveřmi hospody U Královy hlavy přivítal Colin Neville se sklenkou mimosy v ruce. S kolegy tam více než třicet let chodili v polední pauze na obědy a po práci na skleničku, ale Colin za celou tu dobu ani jednou nevzkročil dovnitř, takže dnes to bylo poprvé. Jeho výraz však prozrazoval, že ještě nikdy nebyl takhle nesvůj – tvářil se, jako by měl koule ve svěráku.

Odkašlal si.

„Maggie. Jenom pár z nás, z kanceláře, ehm, abych tak řekl, my... chceme ti připít a popřát hodně štěstí.“

Maggie se na svého šéfa láskyplně usmála, ale zároveň ji těšilo, že už nikdy nebude muset odvracet zrak od jeho kravaty pokecané vajíčky nebo od nazrzelého pramene vlasů, který se pravidelně vymaňoval z jeho přehazovačky a lehce povlával v klimatizovaném vánku kanceláře městského úřadu.

„Jejda. To je moc milé, Coline, nevím, co říct.“

I když samozřejmě věděla – dokonce si připravila proslov. A tohle ani náhodou nebylo nečekané. Ve skutečnosti Maggie pomohla Pam (která na ni spiklenecky mrkla, když se Colin otočil zády) naplánovat malé mecheche. Maggie byla ráda připravená, zvláště pokud by jiná možnost znamenala, že své poslední hodiny výdělečného

zaměstnání ponechá v Colinových nešikovných rukách. Měla moc pěknou krbovou římsu, děkuju pěkně, která vůbec nepotřebovala zkrášlit stolními hodinami.

A tak Maggie s předstíraným úžasem nad spoustou obličejů v pozadí poslušně kráčela za Colinem a Pam k prostřenému stolu s občerstvením a sklenkami šampaňa. Nad dárkovou taštičkou s mašlí se vznášel balonek. Maggie měla podezření, že taška obsahuje stříbrné hodinky, které s Pam okukovaly v nóbl klenotnictví ve městě. Pam se nezvykle rozplývala nad šperky vystavenými ve výloze, neustále vzdychala a ukazovala prstem na nejružnější nádherné kousky. Maggie si až později uvědomila, že to nejspíš byla lest.

Její přátelé a kolegové propukli v bouřlivý jásot a ona si dovolila prchavý okamžik, jen tu nejnepatrnější špetičku sentimentálního postesknutí nad koncem jedné epochy a pak ji kvapně spláchla douškem – hmm, cavy. *Styď se, Coline*, pomyslela si.

Popravdě řečeno bylo dost těžké kvůli tomu všemu tesknit. Vždyť toho bylo tolik, na co se mohla těšit.

„Bude se mi po tobě stýskat, Maggie,“ řekl Martin z oddělení služeb pro nájemníky městských bytů, dvaadvacetiletý fanda strategické stolní hry Warhammer, který stále ještě bydlel u rodičů.

„Spíš se ti bude stýskat po jejích párcích v těstíčku,“ poznamenala Pam.

„No to snad ne!“ opáčila Maggie, i když měla podezření, že je to pravda. Dokonce se proslýchalo, že loňské přemístění plánovacího odboru do druhého patra byl strategický tah, aby se jeho pracovníci protlačili blíž k proslulým dobrotám z listového těsta.

Pam se zavěsila do Maggie a stiskla jí paži. „Ale mně se po tobě opravdu bude stýskat.“ Trásl se jí hlas. „Seděly jsme vedle sebe sedmnáct let.“

„V sobotu spolu jdeme na kafe, ty popleto. A uvidíme se v Ženském institutu.“

„To není stejné. Kdo bude bojovat za ražený toaletní papír? Nebo za Nescafé Gold Blend? A vsadím se o rozinkového šneka, že do úterka zase přejdeme na trvanlivé mléko.“

Ach, ten lesk práce ve státní správě. Ale nebylo to zas tak zlé a za ta léta si nadělala kamarády na celý život – mnozí z nich tu dnes byli přítomní.

„Proslov!“ zahalekal Gary, který v jedné ruce třímал čerstvě natočené pivo a v druhé poloprázdnou sklenici. To byla právě ta potíže s těmihle akcemi, obvykle se to s nimi rozjelo dost rychle z kopce, jakmile došlo na drobné hotovostní výdaje.

„Ano! Proslov!“ opakovala Samira, s šedomodrýma očima čerstvě nalíčenýma tahy tekutých linek. Začala skandovat: „Maggie! Maggie! Maggie!“

Gary začal bušit do barového pultu jako do bonga.

Dokonce i Colin v netypicky družném gestu, nejspíš kvůli tomu perlivému nápoji, povzbudivě zatleskal.

Co jí zbývalo?

Maggie odložila sklenici a rozhlédla se po místnosti.

„Především bych vám všem ráda poděkovala, že jste dnes večer přišli. Bylo to tak báječné překvapení!“ lhala, jako když tiskne, a naschvál uhnula před Paminým pohledem. Pam právě vyzunkla bacardi s kolou a byla celá naměkko. „Není žádné tajemství, že jsem odpočítávala dny do téhle chvíle, ale to nemá s nikým z vás nic společného. Někteří z vás byli moji kolegové víc let, než mi stojí za to spočítat, jiní jenom několik měsíců, ale všichni jsme byli součástí jedné rodiny ve službách téhle krásné obce, kterou většina z nás nazývá svým domovem, a na to jsem nesmírně hrdá.“

Místností se rozlehl hlasitý potlesk a Maggie upřímně doufala, že se trefila do celkového rozpoložení, i když potají měla pochybnosti. Od katastrofických dob covidu nový hybridní model práce z domova i v kanceláři změnil cosi zásadního, cosi lidského.

Znovu pokradmu pohlédla na Samiru a přemítala, jak se jí vede. Před třemi měsíci tu chudinku našla, jak usedavě pláče na dámských toaletách, a odvedla ji do místnosti pro soukromé schůzky na šálek silného čaje a kus řeči. Samira od té doby v práci příliš nebyla a podobné dotazy se do pracovního mailu nehodily.

Koutkem oka zachytila jakýsi pohyb, a když pohlédla ke dveřím, zajásala. Geoff ji dokonce i po jednačtyřiceti letech manželství stále dokázal překvapit. Jeho oslava odchodu do penze se měla konat až za čtrnáct dní, což znamenalo, že stále chodil do práce a dnes tedy musel odejít dřív. Ještě si nesundal cyklistické spony z kalhot, přijel rovnou z nádraží. Zvesela se na ni usmál a pokynul jí, aby pokračovala.

„Tady je,“ zvolal Gary. „Ten šťastlivec, který si může věčně pochutnávat na Maggiině piškotovém dortu, zatímco my ostatní po něm jenom prahneme.“

Maggie se zasmála spolu s ostatními. „Můžu tě hned teď ujistit, že v žádném případě nehodlám strávit náš důchod otročením v kuchyni. Máme plány, můj milý, a většina z nich se týká vzdálených končin a chuti na *nové* zážitky, široko daleko nikde žádný piškotový dort.“

Geoff v pravou chvíli přistoupil k Maggie a postavil se vedle ní.

Usmála se na něho. „Nečekala jsem, že tě tu uvidím, miláčku.“

„To bych si ani za nic nenechal ujít,“ odvětil a oči mu jiskřily pýchou.

„Tady máš, Geoffe,“ řekla Pam a vrazila mu do ruky skleničku. „Pojďme si připít a pak chci slyšet všechno o tom vašem luxusním karavanu.“

Geoff objal svou ženu kolem ramen a rozzářeně sledoval, jak všichni kolem pozvedají sklenky.

„Na Maggie a Geoffa a na důchod plný dobrodružství!“

Kapitola první

Maggie

Nyní

„Babičko, proč máš na sobě Santovu čepičku a bikiny?“ zeptala se Alice. Předloktí měla položená na stole a zadeček jí trčel do vzduchu.

„Myslím, že otázka by spíš měla znít, proč vůbec máš na sobě bikiny, mami?“ podotkla Hannah. Natahovala krk, aby viděla fotku, na kterou se dívala její dcera.

„Abys věděla, tvůj otec řekl, že tam v těch dvoudílných plavkách vypadám stejně dobře jako na našich lóžnicích, tak si dávej pozor na jazyk,“ okřikla ji Maggie.

Hannah si truchlivě povzdychla. „Ty jsi vždycky měla pěkný zadek. Proč jsem nemohla podědit zadek po tobě? Můj je jako placatý polštář, akorát ať se ho sebevíc snažím zakulatit, je pořád stejně rozplácly.“

„Všechny zadky jsou pěkné, miláčku, tak se to přece dnes říká, ne?“

„To tedy rozhodně ano,“ souhlasila Hannah a lehce pleskla dcerku po tom jejím. „Posaď se pořádně, beruško, prosoupeš si kolena na školních punčocháčích.“

Maggie ukázala na fotku, kterou si její vnučka stále pozorně prohlížela. „To bylo předloni o Vánocích. S dědou jsme byli na dovolené v Austrálii – mají tam léto, když je u nás zima.“

Než Alice promluvila, klidně mohla mít nad hlavou bublinu jako v komiksu.

„Ale co má teda Santa na sobě? Není mu v tom velkém červeném kabátu a holínkách horko? Vždyť musí být celý zpocení!“

Hannah vyplázla na Maggie jazyk, jako by řikala: *Moje dcera je chytrá, co jsi čekala?*

„Určitě má zimní oblek i letní oblek do teplejšího podnebí. Santa je velice vynalézavý, bude připravený na všechno. Mimochodem,“ dodala Maggie, zatímco listovala ve fotoalbu, „co si myslíš o téhle? Není děda legrační?“

Fotografii, jednu ze svých oblíbených, pořídila během španělské části jejich velké evropské cesty v karavanu. Pobývali na nádherném místěčku kousek od Lloret de Mar na Costa Brava a přes den jezdili autobusem do Barcelony. Jelikož Geoff byl, jaký byl, chtěl chvíli pozorovat pouliční umělce na rušné pěší zóně Las Ramblas a na téhle fotce zaujal stejnou pózu jako lidská socha zamrzlá uprostřed běhu. Vyzkoušel všechno možné, aby toho mladého muže přiměl k pousmání, ale podařilo se mu jen několikrát rozesmát Maggie.

„Ach jo, mami,“ zamumlala Hannah a krátce jí stiskla paži.

Ještě nedospěla do stejné fáze jako Maggie, která v těchto vzpomínkách nacházela útěchu. Hannah stále ještě o svém tátovi moc nemluvila. Možná šlo prostě o to, že tohle nebyly *její* vzpomínky.

Rok společného cestování byl jeden z nejlepších, jaké kdy Maggie zažila, a navíc jí ho nikdo nemohl sebrat. Ani teď, ani nikdy jindy. Vzpomínky byly tak čerstvé, že jí běžely před očima jako barevný film. Kdyby se hodně snažila, málem by uvěřila, že Geoff je jen na nějaký čas pryč kvůli práci a že za pár dnů si spolu znovu sbalí kufry, připraveni odškrtnout další destinaci na svém seznamu.

Stále jim zbývalo prozkoumat Turecko, většinu Řecka a Kypr. Takový byl plán na tento rok. Takový byl jejich plán.

Když si znovu prohlížela tu fotografii, vzpomněla si, jak se postavili na lehký oběd v kavárně kousek odtud. „Nejlepší *patatas bravas*, jaké jsem kdy měl,“ prohlásil Geoff. Říkal to často. Možná se zdálo, že bylo snadné se mu zavděčit, ale Maggie věděla, že je to jinak. Byl prostě spokojený. Šťastný, že jsou spolu a žijí svůj sen. Vzpomněla si, jak se k němu naklonila, aby mu setřela z vousů kapku salsy.

„Jeden by řekl, že někdo, kdo strávil tolik času v pětihvězdičkových podnicích, by se už naučil používat ubrousek,“ utrousila – nebo něco v tom smyslu. Jenom se vesele usmál. Co by dala za to, aby znovu spatřila ten ušmudlaný, rošťácký obličej. Ale tohle bylo všechno, co jí zbylo. Fotky a vzpomínky.

Na *těchhle* fotkách vypadala stejně jako teď, více méně, možná trochu opálenější a o pár nevítaných kil těžší. Bylo to něco jiného než si prohlížet stará alba, v nichž je oba běh času zadržel na jakémsi nedosažitelném místě, kde je hladká pleť a ohebné končetiny vzdalovaly přítomnému okamžiku. Na *těchhle* fotkách byl Geoff skoro na dosah.

Maggie se rozhodla odlehčit náladu a prudce vstala. „Kdo by si dal trochu jablečného kramblu, než vyrazíte domů?“

„Já, já,“ vykřikla Alice a ruka jí vystřelila do vzduchu jako račetle.

Ze všech svých minulých a přítomných rolí – kuchařky, manželky, matky, úřednice, členky rodičovského sdružení a Ženského institutu – si Maggie tuhle užívala nejvíc: zarputile rozmazlovat milovanou vnučku.

„Tak teda jenom maličko,“ svolila Hannah, zaklapla album a ukončila jejich vzpomínání. „Potřebuju ji dostat domů, aby se vykoukala.“

Maggie sáhla do kuchyňské skříňky pro tři misky a zarazila se při pohledu, který se jí naskytl z kuchyňského okna.

„Ježkovy voči. Co to ten starý tajtrlík vyvádí? Vypadá jako zahradní trpaslík. To má... na nohou zvonky?“

Hannah vstala a přišla za ní k oknu.

„Je podobně starý jako ty, mami. A připadá mi to jako kroj na lidový tanec. To je super, že se do toho pustil.“

„Ve skutečnosti je o čtyři roky starší, Haninko. Ale víš, co myslím, prostě je to *dědek*. Divně chodí.“

„Má artritidu, mami, jak dobře víš. A aspoň si Oscar užívá života, což je víc, než se dá říct o mnoha lidech. Podle mě je to obdivuhodné.“

„Doufám, že nemáš na mysli mě.“

„Samozřejmě že nemám na mysli tebe.“

„No jo, je velký rozdíl mezi tím, když si celý den zasekáš všemi možnými koníčky, a tím, když se svým životem uděláš něco smysluplného. Víím, co bych udělala radši.“

Hannah byla zticha, zatímco Maggie nandávala do misek teplý, vláčný krambl, který právě vytáhla z trouby. Ale nedokázala udržet jazyk za zuby moc dlouho.

„Možná bys sis nějaký koníček najít měla? Dostat se trochu víc ven, stýkat se s lidmi. Vždycky jsi bývala taková družná, než jsi odešla do důchodu. Proč nezjistíš, jestli by s tebou Pam něco nepodnikla? Vždyť jsi ji neviděla už celou věčnost, no ne?“

Maggie se suše zasmála. „Tohle má být další z těch rozhovorů, kdy mi navrhuješ, co by mi mohlo prospět, Hanno? Jestli se mě budeš znovu snažit přesvědčit, abych před spaním poslouchala hučení vodopádu, můžeš si ušetřit námahu. Skoro celou noc jsem běhala čurat.“

Hannah s rozhořčeným povzdechem došla k mrazáku pro zmrzlinu a začala ji nabírat do misek.

„Matně si vzpomínám, že jsem ti navrhla, že by ti mohl prospět Monty. Předpokládám, že v tomhle případě je to bez debaty?“ ohradila se.

„To je něco jiného. Monty hlavně potřeboval mě.“

Copak by někdo mohl z toho kočičího útulku jen tak odejít, aniž by si chtěl všechny ty kočičky vzít domů? Nebýt toho, že Monty ostatní kočky nesnášel, Maggie by si klidně nechala říkat bláznivá kočičí dáma a zbytek svých dnů by prožila zavalená srstí a pamlsky. Ale Monty dal zkrátka jasně najevo, jakého člověka si vybral. Když Maggie procházela kolem, nakráčel k mřížím klece a zvedl jednu packu s bílou ponožkou – zjevně proto, aby si s ní plácl. Od té doby z nich byli nerozluční přátelé.

„Černé olivy prospějí i tobě, babičko,“ prohodila Alice. „Maminka říká, že zvětšují zorničky, takže toho ve tmě víc uvidíš.“

„Není to mrkev?“ zapochybovala Maggie. „Kůrky na kudrny, mrkvička na očička?“

„Nebud' trubka, mrkev vůbec nevypadá jako oči, babičko,“ chichotala se Alice.

Maggie se podívala na Hannu.

„Nekoukej na mě tak. Já jenom nechci, aby byla vybíravá v jídle, až bude velká, nic víc,“ zašeptala Hannah a zakrývala si při tom dlaní ústa.

„No jo, je mnohem lepší mluvit jako hotentot, ale mít snobský jídelníček, s tím celkem souhlasím,“ zabrblala Maggie a obrátila oči v sloup. Podala vnučce misku. „Děkuju, zlatíčko, budu to mít na paměti, zvláště proto, že můj optik pořád mele o multifokálech. Ale babička doopravdy potřebuje něco jiného než zbytečné koníčky. Uvažuju o tom, že si najdu novou práci.“

„Vážně?“

„Naprosto vážně. Proč ne? Je mi teprve pětadesát, nejsem nad hrobem. Starý pes se ještě má k světu.“

„Ty si pořizuješ psa, babičko?“ zeptala se Alice nadšeně. „Já *opravdu* chci pejska.“

„To je jenom způsob, jak říct, že toho ještě můžu spoustu udělat, zlatíčko. Možná si najdu nějakou dobrovolnickou práci, budu dělat něco užitečného.“

Hannah se celou dobu usmívala a přikyvovala. „Myslím, že je to skvělý nápad, mami. Fakt.“

„Babičko,“ řekla Alice s knírkem od zmrzliny, který způsoboval, že vypadala opravdu moudře, „měla by sis najít práci jako kuchařka, protože ty přece umíš moc dobře vařit.“

Maggie se sklonila a vtiskla vnučce pusu na temeno. „Děkuju, miláčku.“ K Hanně dodala: „Samozřejmě budu pořád Alice vyzvedávat ze školy a hlídat ji, dokud nepřijdeš domů z práce, Hani. To bych nevyměnila ani za nic, ani za všechny čaj z celé Číny...“ Maggie předešla nevyhnutelné otázce. „... To znamená, Alice, že na světě není tolik šálek lahodného čaje, aby mě odlákaly od našich zábavných odpolední.“

„A ty máš čajík *opravdu* ráda,“ prohlásila Alice, která zjevně pochopila, o co jde.

„Tak jo, slečinko.“ Hannah položila svoji misku do myčky. „Měly bychom vyrazit domů. Rozluč se s babičkou.“

Maggie ze zápraží sledovala, jak Hannah Alice nasoukala do svého Volkswagenu Golf, a mávala jim, když vyrazily na druhý konec města do Hannina nového třípokoje bytu. K Hanninu rozhodnutí přestěhovat se zpátky do rodného městečka nepochybně přispělo, že se z ní stala matka samoživitelka a musela zvládat péči o dítě a kariéru právničky. Maggie si nemohla vynachválit, že je má obě nablízku. Jenom doufala, že se sem Hanna nepřestěhovala z pocitu povinnosti. Ano, Maggie nyní byla vdova, ale nechtěla být přítěží. Když jí zmizely z dohledu, zavřela domovní dveře a vrátila se do kuchyně, kde zapnula konvici, aby si uvařila další *šajíšek*, jak

ještě donedávna říkala Alice, a při té vzpomínce Maggie zahrál na rtech úsměv.

Jakmile konvice vzkypěla do crescenda, dům se opět ponořil do tíživého ticha.

Odnesla si čaj ke stolu a dosedla na židli, ještě nebyla zcela připravena uchýlit se do obývacího, na pohovku neprohnutou pod váhou jiného těla, k televizi, kde bylo k vidění všechno, ale nic, na co by se chtěla dívat.

Místo toho si znovu přisunula fotoalbum a otevřela ho na první straně. U úplně prvního dne jejich předloňské cesty. Nahoru na stránku Maggie tučným písmem napsala slova: Velké dobrodružství Maggie a Geoffa.

Dole byly dvě fotky.

Jedna byla pořízena v hospodě U Královny hlavy, na její oslavě před odchodem do důchodu. Měla na ní zvláštní výraz, v němž se mísila radost s očekáváním, protože právě otevřela dárkovou krabičku s trpytivými novými hodinkami, které teď nenošené číhaly v šuplíku nočního stolku, memento z jiného života.

Druhá fotka pocházela z Geoffovy oslavy. Bylo to úplně jiné kafe. Dalo by se to nazvat pracovní dovolená, hold špičkovému šéfkuchaři: večere o pěti chodech v michelinské restauraci. Ale Maggie si nestěžovala. Užívala si každou minutu po jeho boku, všechno to vnímala a vychutnávala si každé sousto. Tahle fotka vznikla přesně ve chvíli, kdy mu zaměstnavatel daroval sadu ručně gravírovaných japonských nožů, nejdražších, jaké se daly sehnat. Tehdy s Geoffem tajně žertovali o tom, že má v úmyslu už nikdy nevařit, že se budou živit donesenými jídly a opečenými sendviči. Ukázalo se, že nože byly opravdu užitečné. Jeden použila zrovna dnes, aby nakrájela červené papriky do restované směsi.

Co by si Geoff pomyslel o jejím nápadu vrátit se zpátky do práce? Ale usoudila, že to je prašť jako uhoď. Kdyby tady Geoff byl, žádné

takové myšlenky by neměla. Kdyby tady Geoff byl, nehledala by možnosti, jak zaplnit nekonečné, bezcílné dny.

Na fotce bylo vidět, že Geoffovi přišel potřást rukou šéfkuchař oceněný michelinskou hvězdou, se kterým se Geoff dobře znal. Geoff sice nedosáhl až do těchto závratných výšin slávy, ale měl za sebou dlouhou a úspěšnou kariéru v profesi, kterou miloval.

Tuhle profesi kdysi milovala i ona, dřív než mateřství a manželství změnily směr jejího života. Jako čerstvá absolventka gastronomického kurzu pracovala v rušné hotelové kuchyni a brzy nečekaně otěhotněla s Hannou. Když se po několika letech vrátila do zaměstnání, byla to práce na částečný úvazek v kanceláři, protože se dala lépe skloubit s rodičovstvím, vzhledem k pružné pracovní době a krátké vzdálenosti od domova. A na tomhle pracovním místě Maggie celkem spokojeně setrvala až do penze.

Ozvalo se známé zarachocení a zaklapnutí kočičích dvířek ve dveřích na zahradu. Monty se vracel z večerní zdravotní procházky. Potrpěl si na pravidelný rozvrh: večere byla v šest (jedinou přijatelnou volbou pokrmu byly rybí kousky v želé), po ní následovala sáhodlouhá očista na koberci před špacírem, ze kterého se obvykle do osmi vrátil domů. Přišoural se k ní, vyskočil na vedlejší židli u jídelního stolu a obdařil ji přátelským zamňoukáním, které mohlo znamenat „zlato, už jsem doma“, ale pravděpodobněji tím říkal „moc ti děkuju za všechnu tu péči“.

Maggie Montyho líně pohládila a znovu pohlédla na fotku. Kdyby tomu bylo jinak, možná by si i ona potřásala rukou s váženými kolegy šéfkuchaři v naškrobených bílých uniformách, protože si během své skvělé a úspěšné kariéry vysloužili vzájemný respekt? Možná by pak i ona odešla na odpočinek s vědomím, že plně rozvinula svůj potenciál? Tak jako to dokázal Geoff, než přišel ten krutý, nečekaný konec. A tak jako to jednoho dne dokáže její brilantní, chytrá dcera.

Snad nemělo cenu přemýšlet nad tím, co se nestalo. Kdyby Geoff většinu svého pracovního života nedřel padesát hodin týdně, kdyby ho přiměla, aby šel kvůli pálení žáhy k lékaři.

Vzešlo vůbec někdy něco dobrého z přemítání *co by, kdyby*?

Monty, který se vždycky rozhodl usadit na knize nebo důležitém dokumentu, a ne na prázdném místě vedle, vyskočil na stůl a uvelebil se na jejich podobenkách, aby si pěkně důkladně olízal podvozek. Jeho sdělení se zdálo být jasné: tak co s tím teda uděláš?

Kapitola druhá

Hannah

Než se narodila Alice, nic z toho by nepředstavovalo problém. Bylo by to pořádně otravné: kdo by chtěl být ve středu v půl páté předvolán k šéfovi na kobereček, aby si vyslechl instrukce ohledně nového klienta? Ale neznamenalo by to rozdíl mezi tím, že Hannah utrhne vzácnou hodinku se svou dcerkou, než ji uloží do postele, a tím, že pětileté dítě opět bude muset být dlouho vzhůru, protože maminka se zase opozdila. Před pěti lety měla jen svou neochvějnou ctižádost povýšit z koncipientky na partnera v advokátní kanceláři. Než se stala matkou samoživitelkou.

Jestli se to takhle bude opakovat pravidelně, nejspíš by se mohla mámy zeptat, co by řekla na to, kdyby u ní Alice občas přespala. Nebylo to ideální, ale určitě to bylo lepší než neustálé narušování zaběhnutého režimu, a pro Alice bylo mnohem lepší, aby se o ni starala vlastní babička, a ne chůvy či opatrovnice, což by bylo nutné, kdyby Hannah zůstala v Londýně.

„Hanno, posad se,“ vybídl ji Richard White a pokynul k přepychové pohovce z bílé kůže v rohu své kanceláře.

Advokátní firma Tucker, Farraday a White sídlila na prestižní londýnské adrese ve Westminsteru, kam to Hannah ze svého bývalého domova ve Fulhamu měla jen pár stanic metrem po District